

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Всички деца се изсмѣха дружно.

— Защо се смѣете? — попита учителътъ. — Я кажи ти, Колю Ивановъ!

— Защото Митко и Пенчо лѣтосъ крадоха отъ Маринчинитѣ круши, и Пенчо си счупи крака! — отговори напереното момче.

— Знамъ! — рече замисленъ учителътъ, — знамъ това. Я стани, Митко! Излѣзъ ей тукъ!

Митко излѣзе при черната дъска. Учителътъ сложи полека

ръжка на рамото му и проговори:

— Деца, вѣрно е, че Митко и Пенчо сж извършили престѣпление, като сж крали крушитѣ на бедната вдовица. Но, все пакъ, Митко е извършилъ и едно много добро дѣло — изнесълъ е на грѣбъ болния си другаръ. Помислете, какво щѣше да стане съ Пенчо, ако Митко бѣше го оставилъ самъ въ полето, съ счупенъ кракъ. Запомнете, деца, нѣма по-добро нѣщо отъ това да помогнешъ на другаря си въ нужда!

Георги Райчевъ

ЗВЪНЕЦЪТЪ БИЕ...

Звънъ, звънъ, звънъ!
Чувате ли вънъ,
школското звънче
съ весело гласче
вика и зове,
въ стройни редове
да посрещнемъ пакъ
учителя драгъ.

Звънъ, звънъ, звънъ!
Ставайте отъ сънъ,
дружно да вървимъ
и да полетимъ
къмъ школото тамъ,
дето съ трудъ и пламъ
ще градимъ сами
свѣтли бжднини.

Георги Хрусановъ

ПѢИТЕ, БЪЛГАРСКИ ДЕЧИЦА!

Пѣйте, български дечица,
волно своята пѣсенчица!
Днесъ надъ родната страна
грѣе чудна свѣтлина.
Всички наши братя, родни,
сега вече сж свободни.
Въ градове и по села
нѣма мъжки и тегла.
Днесъ живѣемъ дружно всички,
като малкитѣ пчелички.
Въ българския домъ красивъ,
всѣки днесъ е най-щастливъ.
Българското звучно слово
чува се навредъ отново,
и народътъ ни великъ
най-честитъ е въ тоя мигъ!

Славчо Ангеловъ